

[Bøgholm.]

sætte ind overfor enhver form for femtekolonnevirksomhed, og jeg går ud fra, at loven vil blive brugt efter sin bestemmelse.

Justitsministeren (Helga Pedersen): Jeg vil gerne takke udvalget for den omhyggelige og grundige behandling, dette lovforslag har været genstand for, og samtidig udtrykker jeg min tilfredshed med, at det i udvalget er lykkedes at nå til enighed om en formulering af bestemmelserne i straffelovens kapitler 12 og 13 om forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed, mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder.

Det siger sig selv, at når så mange interesser, som udvalget repræsenterer, skal bøjes mod hinanden, kan man ikke vente sig, at den teknisk fuldendte lov bliver resultatet, men det står for mig som det væsentlige, at man i denne vigtige sag er nået frem til et praktisk brugbart resultat, der har et overvejende flertal i folketinget bag sig. Det er stadig således — hvad jeg fremhævede allerede i marts 1951 ved lovforslagets fremsættelse —, at jeg ikke mener, man er nået frem til de formuleringer, der bør anses for de endelige på disse områder. Både i Norge og i Sverige arbejdes der efter vedtagelsen af de pågældende lovbestemmelser fortsat med disse problemer — og det bør man også gøre her. Jeg kan som et eksempel henvise til diskussionen vedrørende lovforslagets § 118 b om konfiskation. Den permanente straffelovskommission må tage hele dette problem op til undersøgelse; men indtil dette sker, er det formentlig det rigtigste at fastholde, at en særlig konfiskationsbestemmelse er nødvendig i disse tilfælde, således at man ikke bliver stående ved straffelovens almindelige konfiskationsbestemmelse i § 77. Den almindelige regel er jo affattet således, at konfiskation kun tillades af enkelte genstande eller bestemt afgrænsede formueværdier, der står i et vist forhold til en forbrydelse eller et forbryderisk formål, f. eks. det rene udbytte af en forbrydelse, mens forslaget går ud på, at alene dommen for en statsforbrydelse kan medføre konfiskation af formue og rente- eller indtægtsydelser.

Det er, som flere af de ærede talere i dag har været inde på, en betydelig udvidelse af konfiskationsprincippet, vi her står overfor, ikke ukendt i ældre ret ganske vist, men dog så gammel, at det for jurister af min årgang hørte med til retshistorien. Jeg tror, det er heldigt, at man som foreslået af udvalget strammer reglen noget ved at af-

grænse dens anvendelse til tilfælde, hvor mindst 2 års fængsel er idømt.

Der foreligger altså nu 29 ændringsforslag til det fremsatte lovforslag, ændringsforslag, som hele udvalget har kunnet tiltræde. Jeg pegede allerede ved min første fremsættelse af lovforslaget på, at flere af de bestemmelser, der nu foreslås ændret, led af visse mangler, og jeg er fuldt tilfreds med de i så henseende foreslåede ændringer. Det gælder bl. a. bestemmelsen i forslaget § 103, stk. 2, nr. 5, om straf for visse former for aktiv deltagelse i parti- eller organisationsarbejde. Jeg er her, som det ærede medlem hr. Hans Hækkerup fremhævede det, enig i, at kriteriet for strafbarhed er for uskikkert. Det samme gælder reglen i § 105, stk. 4, om forhøjet straf for utilbørligt erhvervsmæssigt samarbejde med fjendtlig krigs- eller besættelsesmagt, medens egentlige krigshandlinger finder sted på dansk område. Jeg kan tiltræde, at denne bestemmelse udgår på grund af vanskeligheden ved at fastslå, hvad „egentlige krigshandlinger“ sigter til.

Lovforslagets § 101, der vendte sig imod politisk propagandavirksomhed, der blev drevet med skjult økonomisk støtte fra fremmed magt, skal efter ændringsforslagene udgå. Uanset at man i Sverige har fastholdt nødvendigheden af en noget lignende bestemmelse, og uanset at det sagkyndige udvalg fra 1948 gik ind for en sådan bestemmelse, har jeg ment det forsvarligt at lade den udgå. Jeg vil dog gerne tilføje, at jeg ikke derved mener, at man i en given situation, hvis forholdene skulle udvikle sig til det værre, kan undvære bestemmelser til værn mod en statsfarlig propaganda, men der er så ikke andet for at gøre end da at tage spørgsmålet op påny.

Jeg skal ikke skjule, at jeg har været betænkelig ved ændringsforslagene til § 103, stk. 1, § 108, stk. 2, og § 109, stk. 2, hvorefter straf i medfør af disse bestemmelser ikke skulle kunne anvendes, når de pågældende handlinger blev begået „under truende udsigt til krig“ m. v. Det er også fra forsvarsministeriets side fremhævet, at netop forud for krig kan handlinger af den pågældende beskaffenhed være særlig farlige og særlig strafværdige. Udtrykket, som man altså angriber for dets vaghed, findes i gældende lov, og vort naboland Norge medtager i sin straffelov som straffbare visse handlinger, der er begået under krig m. v. eller „med slige forhold for øje“. Nu er der imidlertid, som det også er fremhævet her i dag, i § 102 foreslået en strafskærpelse for de i § 102 nævnte handlinger, der alle kræves